

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Symmvla Caietani

Cajetan, Thomas

Antverpiae, 1575

Dæmonis inuocatio manifesta, quæ propriè incantatio dicitur, peccatum
est grauißimum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41716

344 Incantatio.

In delectationem veneream. Voluntariè autem delectari de persona quacunq̃ pulchra visa, licet non sit venereum secundum genus suum: potest tamen & facilè fieri venereum ex affectu videntis illecto, tentato &c.

Dæmonis inuocatio manifesta, que propriè incantatio dicitur, peccatum est grauissimum.

Incantatio omnis, peccatum est mortale ex suo genere: quia inuocatio est dæmonis manifesta vel tacita ex aliqua superstitione adiuuenta ad nonnullum dæmonis cultum. Et propterea non excusatur exercens incantationem quamcunq̃ à mortali peccato, nisi propter imperfectionem actus ex parte hominis, non per se (hoc est ex intentione) sed per accidens dæmonem inuocantis: puta quia nescit interuenire ibi dæmonum inuocationem, & bona fide credit se dare operam rei licitæ.

Sed bene nota hanc ignorantiam tacitæ inuocationis habere locum in personis idiotis, quandiu non sunt moniti vt desistant. Nam post monitionem non excusantur amplius: quia cessat bona fides: & inde conuincuntur quod non per ignorantiam peccant, qui postquam sciunt aut dubitant de inuocatione dæmonum, nihilominus faciunt. Et similiter non excusantur de præteritis ignorantes, qui si sciissent, nihilominus fecissent: quia ignorantia non fuit causa peccati.

Deprehèditur autem tacita inuocatio dæmonum ex multis specialiter ex septem.

Primò, ex adiuncta aliqua conditione vana vt necessaria: vt si ponatur virtus in verbis sacris, dum tamen scripta sint in pelle, aut tali hora: & similia que nec ad Dei cultum spectant, nec ad rectam rationem.

Hæc

Hæc enim vana diabolus apposuit vt sua sacra. Secūdo, ex adiunctis rationalibus vt naturalibus : vt si ad effectus naturales adhibeantur characteres significatiui: referuntur enim huiusmodi characteres ad dæmones intelligentes ipsos. Tertio, ex adiunctis nominibus ignotis, vel absolute, vel ad quid pertineāt: hoc enim dæmonum est opus quasi manifestum.

Quarto, ex excellentia effectus sperati, quia scilicet excedit virtutem naturalium agentium : vt nosse secreta cordium, sanari statim hominem aut equum, & huiusmodi. Et hoc intelligi quò ad medicinalia seu naturalia. Quinto ex vanitate effectus: puta quia quædam sacra verba dicta mouent annulum super filum: & similia vana. Ex hoc enim ipso quod vanus est effectus, cōstat quod nō est virtus diuina, sed diabolica, non assistēs verbis sacris, sed assistens sacrificio quod sibi fit, honorādo ipsum illis verbis: gaudet enim honorari verbis & rebus sacris. Et sciant lectores, quod volui non experiri, sed conuincere huiusmodi diabolicam institutionem ad effectus vanos propter vtilitatem fidelium. Accepto namque filo & annulo, protestatus sum quòd versum illum sacrum Deo vero (cui à Psalmista dirigitur) dicebā, & non tanquam institutum ad mouendum annulum: & sic dixi versiculum illum, & annulus non est motus: vt hinc cognoscant omnes, quòd tunc diabolus mouet annulum quando versus ille dicitur ei vt ipse instituit. Dicit autem ei tacita intentione quicumque dicit etiam iocando illum. vt habentem vim ad mouendum annulum: quia vim illam non habet nisi ex pacto olim inito cum dæmone aliquo. Et de similibus idem fac iudicium.

Sexto, ex falsis adiunctis: puta quod Christus habuit febrem aut spasmodum nervorum, & homini, est enim diabolus pater mendacii; Deus autem nō eget mendacii

dacis nostris. Et huic modo propinquus est septimus, quando adiungunt apocrypha seu incerta. Mirum est enim quod homini incerta habeant à Deo virtutem, & certa non. Et rursus quod sanctis viris quibus Deus credidit secreta sapiëntiæ suæ & virtutem potentiæ suæ in miraculis & sacramentis, & curam animarum, quibus promittitur notitiam omnis veritatis, secretas has sacrorum virtutes negauerit, & vetulis ac personis qualibuscunque hæc communicauerit. Vnde homini incerta sunt saltem vt suspecta cauenda. Et si non vis falli, nulli in materia incantationum credas: quia impossibile videtur vt non interueniat aliqua superstitio saltem in modo dicendi: puta dicere Pater noster ad aures equi. hoc enim superstitiosum constat esse, & sic de aliis.

*Crimen incendiarij voluntariè commissum mortale est, & civili
pœna multandum.*

Incendiarius (hoc est malo animo comburens) manifestum damnum infert, & periculo reliqua exponit. Vnde à crimine maximo non excusatur si ex intentione facit. Si verò præter intentionem ex negligentia, iuxta modum negligentiae reus est apud Deum. Quod si absque omni ipsius culpa contingat ab eo incendium processisse, nullum peccatum est: sicut absque culpa tempore statuto communiter incenduntur campi in fine Augusti, vel &c. iuxta patriarum consuetudines diuersas. Sunt autem incendiarij excommunicandi. Et si denunciati fuerint excommunicati, non possunt nisi ab Apostolica sede absolui: vt habetur extrà de sent. excom.

*Coitus carnalis inter consanguineos
commissus damnabili est, quia*

nati-